

ת"פ 10054/09/13 - מדינת ישראל נגד מ.א.מי. מאגר אנושי מסייע בע"מ, ר ל

בית דין אזורי לעבודה בירושלים
ת"פ 10054-09-13 מדינת ישראל נ' מ.א.מי. מאגר
אנושי מסייע בע"מ ואח'

בפני בעניין: כבוד השופטת יפה שטיין
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אסף תומר,
פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

1.מ.א.מי. מאגר אנושי מסייע בע"מ
2.ר ל שניהם ע"י עו"ד אסף שלם

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמות הורשעו בארבע סוגי עבירות כאמור בכתב האישום, על פי הודאתן:

- (1) אי תשלום שכר מינימום לעובדים- עבירה בניגוד לסעיפים 14 ו-15 לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 (להלן: "**חוק שכר מינימום**").
- (2) אי מסירת תלושי שכר- עבירה בניגוד לסעיפים 24(א) יחד עם 25ב(א)(1) וס' 26 לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן: "**חוק הגנת השכר**").
- (3) ניכוי סכומים משכרם של עובדים ואי העברתם למי שלהם יועדו הסכומים- עבירה בניגוד לס' 25א ו-25ב(ג) וס' 24(א) ו-26 לחוק הגנת השכר.
- (4) אי מתן אישור בכתב על תחילת וסיום יחסי עבודה- עבירה בניגוד לסעיף 8 לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהתפטרות, התשס"א-2001 (להלן: "**חוק הודעה מוקדמת לפיטורים**").

2. בטיעוניה לעונש טענה המאשימה כי מדובר בעבירות חמורות במיוחד. תכלית חוקי המגן להבטיח קיום מינימאלי לעובד וההלכה היא כי רק ענישה כספית משמעותית תרתיע את העוברים על חוקי המגן

ותהווה ענישה הולמת. עוד נטען כי מדובר בריבוי עבירות.

באשר לנאשמת 2 - המאשימה מתנגדת לביטול ההרשעה שכן המבחנים לביטול הרשעה אינם מתקיימים בנאשמת 2, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן: לנאשמת 4 הרשעות קודמות והיא אף נדונה בעבר לצו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. תסקיר המבחן אינו חיובי וקובע כי הנאשמת נוטלת אחריות חלקית בלבד על העבירות שביצעה ונוטה להשליך את האחריות על בעלי תפקידים אחרים. עוד צוין כי הנאשמת 2 אוזנת בעמדה קורבנית. אמנם בתסקיר צוין כי הנאשמת 2 פיצתה את המתלוננים אך לא ברור אלו אסמכתאות הוצגו בפני שירות המבחן ובכל מקרה תיקון הליקוי אינו יכול להוות מחילה או כפרה על ביצוע העבירה.

הטלת עונש לתועלת הציבור בלבד וביטול ההרשעה אינו ראוי נוכח חומרת העבירות שהן עבירות כלכליות. אין כל המלצה מטעם שירות המבחן לאי הרשעה. שירות המבחן הסתפק באמירה כללית בלבד. הנאשמת אף לא הציגה נימוקים קונקרטיים לפיהם הרשעה תפגע בה תעסוקתית.

עוד טענה המאשימה ביחס להתנהלות הנאשמות בהליך שהקשו על ניהול החקירה ועל ניהול ההליך.

המאשימה עתרה לעונשים נפרדים לכל נאשמת, קנסות עונשיים בשיעור של 70%-90% מהקנסות המקסימאליים הקבועים בדין, פיצוי לשני קרבנות העבירה לפי סעיף 77 לחוק העונשין וכן התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות לשלוש שנים מיום מתן גזר הדין.

3. מאידך טוען ב"כ הנאשמות כי הנאשמות לקחו אחריות בנסיבות לא פשוטות כלל ועיקר ואין מקרה זה המקרה הראוי למצות את הדין ולהחמיר בענישה בבחינת "יקוב הדין את ההר". לדבריו, אין מקום להחמיר עם הנאשמת 2, נכה 100% עקב מחלת פוליו שהקימה בעשר אצבעות ידה אימפריה שפעלה במשך 27 שנים והעסיקה כ 270 עובדים. הנאשמת 2 שימשה כמנהלת החברה (הנאשמת 1) ומטבע הדברים לא עסקה ביום יום בשאלות במשימות המצויות תחת אחריותם של אנשי הכספים בחברה, ואף על פי כן לקחה אחריות ונתנה את הדין. זאת ועוד, בתקופה הרלוונטית בוצעה מעילה בחברה ועובדת החברה הודתה בגניבה של 400,000 ₪. בד בבד בתקופה זו עברה הנאשמת 2 אירוע לב והתנתקה בפועל מניהול החברה. לא ניתן להתעלם ממצבה הרפואי של התובעת בתקופה הרלוונטית. יתרה מכך, מדובר ב 2 עובדים בלבד מתוך 270 עובדים כאשר הנאשמת העסיקה משך עשרות שנים מאות עובדים. בכל מקרה - כמעט כל הנזק שנגרם תוקן. ב"כ הנאשמת מתייחס לעיקרון ההלימה וטוען כי מתחמי הענישה שנקבעים נמוכים עשרות מונים מהאמור בחוק ויש לקחת בחשבון פרמטרים ושיקולים נוספים שהמאשימה התעלמה מהם. כתב האישום כנגד הנאשמות הוגש בשיהוי

ניכר, לא ניתנה לנאשמת אפשרות לתשלום קנס מינהלי תחת הגשת כתב אישום, מצבה הרפואי של הנאשמת 2 לא נלקח בחשבון טרם הגשת כתב האישום וכל הבקשות שהוגשו בתיק זה מטעם הנאשמות בדין הוגשו. זהו המקרה ההולם ביותר להימנע מהרשעה, לא להטיל קנסות ולהסתפק בחתימה על התחייבות בלבד. הנאשמת 2 עומדת בכל הפרמטרים שנקבעו בפסיקה, לרבות פגיעה קונקרטיית הכוללת גם פגיעה תדמיתית.

4. בית הדין הארצי דן לאחרונה בשאלת אי הרשעה. בשל חשיבות הדברים אביא את דברי בית הדין הארצי בהרחבה. וכך אמר בית הדין הארצי מפי כב' השופטת רונית רוזנפלד (ע"פ ארצי 33112-09-15 **מדינת ישראל נ' מרסי זלקינד**, ניתן ביום 18.7.2017 - להלן: פס"ד זלקינד):

"הכלל, כפי שעמד עליו בית המשפט העליון לא אחת הוא כי **"מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו"** (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000); ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.14), להלן: **פרשת אבן**; ע"פ (ארצי) 33098-09-12 **א.פ.י שירותי כח אדם בענף הבנין (2005) בע"מ - מדינת ישראל** (11.8.14), להלן: **פרשת א.פ.י.**). עוד הובהר בפסיקה כי:

"ההרשעה היא השתלשלות טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי כנגד נאשם, משלימה את שלביו השונים ואף מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים. ההרשעה מוסיפה לעבירה הקבועה עלי חוק את המשמעות הנורמטיבית הנדרשת כדי לקעקע מעשה מסוים כפסול ורע מוסרית בעיני החברה כולה, ומייצרת הרתעה מפני ביצוע עבירות דומות" (ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.07), בפסקה 76 וההפניות שם, להלן: **פרשת קליין**; ע"פ (ארצי) 6291-05-10 **א. כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה** (31.1.12) בפסקה 28, להלן: **פרשת כפיר; פרשת א.פ.י.**).

על הכלל האמור עמדה חברתי השופטת דוידוב מוטולה בפרשת **חדוות הורים** בצי"נה כי **"הרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי.."** (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל - חדוות הורים** (8.2.14), בפסקה 27 וראו גם ההפניות שם).

אלא שישנם מקרים שיצדיקו חריגה מן הכלל האמור. על כך מלמדת הוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 העומדת בבסיס ההסדר הנורמטיבי לענישה ללא הרשעה, הקובעת כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".
כך גם ובהתאמה קובע סעיף 71א לחוק העונשין שכתרתו **"שירות לציבור"**:
"71א. (א) בית משפט שהרשיע אדם ולא הטיל עליו עונש מאסר בפועל, רשאי, במקום כל עונש אחר או בנוסף עליו, לחייבו בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, פעולה או שירות לתועלת הציבור או הזולת (להלן, בסיומן זה - שירות לציבור), למשך תקופה, למספר שעות ובהתאם לתכנית, הכל כפי שיקבע בית

המשפט בצו; לצו כאמור ייקרא להלן "צו שירות".

(ב) מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן.

(ג) ...

"...

על מצבים חריגים אלה בהם מוטלת ענישה ללא הרשעה מצביעה הפסיקה ומלמדת כי: **"...רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין"** (פרשת קליין, שם. ההדגשות שלי, ר.ר.; וכן ראו ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, (31.12.07), בפסקה 9 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'ה, להלן: פרשת לאופר; פרשת א.פ.י.).

עם זאת, הסמכות להימנע מהרשעה או לבטלה, לפני מתן גזר הדין, **"מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. ההרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..."** (ראו בפרשת חדוות הורים וההפניות שם). ... בשים לב לכלל האמור נדרש **"איזון עדין, בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעה חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם הספציפי כתוצאה מעצם ההרשעה"** (פרשת חדוות הורים, שם). נסיבות יוצאות דופן בהן יפעיל בית המשפט את סמכותו **"עשויות להיות נסיבות בהן 'אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה' ... היינו נסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה"** (פרשת חדוות הורים וההפניות שם לענין קליין).

עוד נקבע כי **"הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי"** (פרשת אבן, שם; ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני (13.3.06), בפסקה 7). על סוגיית אי הרשעה בעניינו, אדון להלן.

5. נאשמת 2:

א. הנאשמת 2 הואשמה בעבירות נשוא כתב האישום כנושאת משרה. מתסקיר קצין המבחן עולה כי הנאשמת 2 בת 62 הינה גרושה ואם לשתי בנות בוגרות. הנאשמת 2 סובלת מגיל שנתיים משיתוק שנגרם עקב מחלת הפוליו, מוכרת כנכה 100% על ידי הביטוח הלאומי והיא מרותקת לכסא גלגלים, מגיל 40 נוכח התדרדרות במצבה הבריאותי. הנאשמת גדלה במסגרת משפחתית מורכבת ולאורך השנים נעדרה מערכות תמיכה משמעותיות. עם זאת, הנאשמת 2 תפקדה באופן תקין ואף ראוי להערכה לאורך כל השנים למרות

מיגבלותה הפיזית הקשה. בשנת 1985 הקימה בכוחות עצמה חברה בע"מ למתן שירותי סיעוד בירושלים (הנאשמת 1), חברה ששגשגה משך השנים והעסיקה מאות עובדים. זאת, אף שהייתה יכולה לקבל קצבת נכות ללא מאמץ. ע"פ עדותה של הנאשמת 2 האמינים אלי, החברה נסגרה בחודש יוני 2011 בעקבות משבר כלכלי כתוצאה ממעילת כספים שבוצעה על ידי אחת העובדות בחברה. במקביל ניהלה מיזמים בתחום הדיור המוגן.

ב. באשר לנסיבות ביצוע העבירות תיארה הנאשמת את ביצוען על רקע של הידרדרות כלכלית וחובות שצברה החברה בבעלותה כתוצאה מהמעילה והתדרדרות מצבה הבריאותי. עוד טענה הנאשמת כי העבירות שבוצעו ביחס לשני עובדים נעשו בזמן שהייתה מאושפזת וללא יכולת לדעת מה קורה בחברה. בכל מקרה - הנאשמת הציגה מסמכים על תשלום פיצויים למתלוננים.

ג. דווקא לאור מאמציה של הנאשמת לתקן את המצב, לקחת אחריות ולא לפעול בדרך של הליכה למסלול של פירוק החברה, ולאור מסלול החיים אותו עברה - ומבלי לזלזל בעבירות שנעברו, נראה כי לאור התסקיר כי לא יהיה בהשארת ההרשעה כדי לפגוע בהרתעה וכי במקרה ספציפי זה הרשעה עלולה לגרום לנסיגה במצבה הרגשי של הנאשמת 2, לתחושת עצבות ודיכאון וכן לפגוע בתפקודה בהמשך. לאור זאת אף הומלץ בתסקיר לשקול להימנע מהרשעתה בדיון. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשמת 2 הביעה נכונות ונמצאה מתאימה לביצוע צו של"צ, וכי ענישה זו תהווה מחד תרומה לחברה ומאידך תמחיש את חומרת העבירות.

ד. כאמור, הנאשמת 2, למרות מוגבלותה הפיזית והיעדר תמיכה משפחתית, תיפקדה לאורך השנים באופן תקין ואף למעלה מכך. היא הקימה וניהלה לאורך שנים רבות חברה והשתלבה היטב בעולם העבודה והתעסוקה. שילובם של אנשים בעלי מוגבלויות בשוק העבודה והתעסוקה הינו אינטרס לאומי ויש לעודד בעלי מוגבלות לצאת לשוק העבודה בין אם באופן עצמאי ובין אם באמצעות תעסוקה. הנאשמת 2 השתלבה באופן עצמאי תוך השגת עצמאות כלכלית והעצמה אישית, ותוך דאגה להעסקת אנשים בעלי מוגבלויות.

ה. אכן, כפי שעולה מפס"ד זלקינד, ביטול הרשעה צריך להיעשות אך במשורה ובמקרים חריגים. בעניין שלפנינו, בשים לב לרקע ממנו מגיעה הנאשמת 2 וכן למוגבלתה שלה ומצבה הרפואי, הרשעה בדיון במקרה דנן עלולה להעביר מסר שגוי הן לנאשמת 2 והן בכלל ועלול לפגוע הן עתידה של הנאשמת והן באינטרס הציבורי כאמור לעיל.

ו. זאת ועוד. לאורך השנים בהן ניהלה הנאשמת 2 את הנאשמת 1 העסיקה עובדים ולא הוגשו נגדן תלונות

ו/או כתבי אישום בכל הנוגע להעסקת עובדים. כך, אין מדובר בעבירה שנובעת ממניעים כלכליים והנאשמת 2 נושאת באחריות לעבירות אלו כנושאת משרה. העבירות בוצעו שלא בידיעת של הנאשמת 2 ובתקופה בה שהתה הנאשמת 2 באשפוז נוכח מצבה הרפואי. התרשמתי כי אין מדובר בניסיון של הנאשמות להפיק רווחים או לחסוך במשאבים וברי כי עבירות אלו לא יישנו. זאת אף בשים לב לכך שהנאשמת 1 לא פעילה.

ז. לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשמת 2 הורשעה בעבר אולם אין מדובר בעבירות מסוג זה. אעפ"כ, הנאשמות פעלו במשך 27 שנים והעסיקו מאות עובדים ללא שהוגשו נגדן תלונות ו/או כתבי אישום מסוג זה ונחה דעתי כי עבירות אלו לא ישנו על ידי הנאשמות.

ח. לאור האמור לעיל הנני מבטלת את הרשעתה של הנאשמת 2 וקובעת כי הנאשמת 2 ביצעה את העבירות נשוא כתב האישום אך נמנעת מהרשעתה.

ט. לעניין הענישה הראויה: למרות המלצת התסקיר, ובהתחשב בכך שלא מדובר בעבירה ראשונה, אינני מקבלת את היקף השעות שהומלץ על ידי שירות המבחן, זאת בפרט נוכח העובדה כי לאור ביטול ההרשעה אין בידו של בית הדין להטיל קנס על הנאשמת 2. משכך הנני מטילה על הנאשמת 220 שעות של"צ בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן.

כמו כן הנני מטילה על הנאשמת 2 התחייבות להימנע מביצוע עבירות לתקופה של 3 שנים מהיום. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך של 50,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות נשוא כתב האישום לתקופה של 3 שנים.

6. נאשמת 1:

א. בעניינה של הנאשמת 1, כחברה, לא מתקיימות נסיבות המצדיקות ביטול הרשעה, וההרשעה בעינה עומדת.

ב. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 יש לקבוע את מתחם הענישה על פי עיקרון ההלימות, היינו - לקבוע עונש שכולל בגין העבירה שבביצועה הנאשם, תוך התייחסות לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה שנגרמה והולמדיניות הענישה הוכן לקחת בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. קיימים 3 שלבים בבוא בית המשפט לגזור את העונש: השלב הראשון: יש לקבוע האם מדובר באירוע אחד ו/או בכמה אירועים. השלב השני - קיבעת מתחם הענישה והשלישי - גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם הנקבע.

ג. שלב א - האם מדובר באירוע אחד או במספר עבירות.

בהתאם להלכה הפסוקה, יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה" כאשר המונח "אירוע" הינו רחב יותר ויכול לכלול מספר מעשים אשר יש ביניהם קשר הדוק וקביעת מתחם עונש הולם לכל אחת מהעבירות תהא הפרדה מלאכותית.

במקרה דנן, על אף שמדובר בשני עובדים, כאשר עבור אחד מהם לא הועברו הסכומים במשך מספר חודשים סוברני כי בנסיבות הספציפיות של מקרה זה מדובר באירוע אחד. מדובר באותן נסיבות העסקה, באותה התקופה ועל ידי הנאשמת 1, על רקע המשבר הכלכלי שפקד את הנאשמת 1 באותה התקופה.

ד. שלב ב - מתחם העונש ההולם:

בת"פ 33282-09-13 **מדינת ישראל נ' שן ערד 2000 בע"מ** מואח' סקרה כב' השופטת רובוביץ ברכש את מתחם העונש בעבירות לפי חוק שכר מינימום ולפי חוק הגנת השכר וקבעה כי בנסיבות המקרה שם כימתחםענישהלגבי עבירות לפי חוק שכר מינימום יהאביןהקנסהמנהליועד 15% מהקנסהמקסימלי, דהיינובין 5,000 ₪עד 33,900 ₪ ולגבי עבירות לפי חוק הגנת שכר יהא בין 20,000 ש"ח ל 74,000 ₪. מתחמי ענישה אלו יפים אף לנסיבות המקרה דנן.

באשר לאי מתן אישור על תקופת העבודה - הקנס על עבירה זו הוא בסך של 14,400 ₪ ויש להעמיד את הקנס בגין עבירה זו על סך של 10%-30% מהקנס המרבי.

ה. שלב שלישי - גזירת העונש: בשים לב לכך שהנאשמת 1 אינה פעילה; כי לא הוכח בפנינו שנעברו עבירות נוספות למעט אלו בגין הוגש כתב האישום, כי העבירות בוצעו בשנת 2011 וכן בתקופה בה עמדה הנאשמת 2 בפני קריסה כלכלית בנסיבות אלו; ומאידך - בהתחשב בעובדה שלא מדובר בעבירה ראשונה, כאמור. ואף שלא הומצאו אסמכתאות לעניין מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת, ובהתחשב בכל האמור לעיל הנני פוסקת כי הנאשמת 1 תישא בקנס בסך של 20,000 ₪ בגין אי תשלום שכר מינימום וכן בקנס בסך של 30.000 ₪ בגין אי העברת ניכויים. בגיןאימתןאישורלעובדעלמועדתחילתוסיועבודתו - קנסבסך 3,000 ₪. הקנסות ישולמו ב-24 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מיום 15/10/17 ובכל 15 לחודש עד לסיום התשלום.

ו. בנוסף, הננימחייבתאתהנאשמתמכוחסעיף 72 לחוק העונשין,

ליתןהתחייבותלהימנעמהעבירותבהןהורשעההתןתקופהשלשלוששניםמיוםקבלתגזרהדין.

היותה פרהתחייבותו, תחויב בסך של 100,000 ₪.

הנאשמות מופנות למזכירות בית הדין לחתימה על התחייבות ולקבלת שוברי תשלום.

7. ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין ניתן להגיש תוך 45 יום מיום המצאת גזר הדין לצד המבקש לערער, לבית הדין הארצי לעבודה. לבקשת הצדדים - גזר הדין יישלח לצדדים על ידי המזכירות (מבלי שיהיה צורך בנוכחותם להקראת גזר הדין).

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.